

РОБЪРТА ГИДАЛИЯ ПРИЯТЕЛКИ?

Превод от английски: Деница Минчева, 2017

chitanka.info

Като любител на котки, изцяло одобрявам.

— Мац-пис-пис, ела, коте, хайде ела — умоляваше тънкото гласче.

Седмици наред Дори беше наблюдавала котката на старицата, която живееше в съседната къща. Беше забелязала, че котката става все по-слаба и се чудеше защо е така.

Накрая един ден тя запази парче риба от обяда си и сега се опитваше да примами котката, като приканващо протягаше рибата към нея.

— Мац-пис-пис — отново повика Дори.

Котката остана безразлична и напълно пренебрегна детето.

Момиченцето се огледа и като се увери, че майка ѝ не може да я чуе, си позволи да повиши глас.

— Ела, коте, хубаво коте, защо не дойдеш при мен?

Майка ѝ често се караше, когато Дори искаше да гали уличните котки, но тази котка не беше улична. Тя принадлежеше на странната госпожа Стъбс, която живееше в порутената съседка къща. Макар да беше измършавяла и жалка, котката не беше изгубила своята гордост и царственото си поведение. Докато се канеше да заеме нова поза и да продължи да пренебрегва молбите на детето, котката извъртя глава назад към Дори. Тъкмо тогава тя улови миризмата на рибата и моментално заряза всякаква гордост. Веднага се запъти към Дори, като пристъпваше по двора съвсем бавно.

Дори от своя страна продължи да я приканва, като възгласите ѝ ставаха все по-въодушевени, колкото повече приближаваше котката.

„Какво мило мъниче“, помисли си котката Саси^[1]. „Интересно, досега не съм я забелязвала. Но пък аз никога не съм обръщала внимание на човешките деца.“

Котката продължи да пристъпва напред, все така предпазливо, сякаш се опасяваше, че това може да е капан.

„О, колко е красива“, помисли си Дори и усети, че я обзема особена емоция. „Толкова горда и грациозна. Защо мама не може да разбере колко много обичам животни? Е, може би някой ден...“

Междувременно, колкото и бавно да се движеше, котката беше стигнала до мястото, където седеше Дори и любопитно я оглеждаше.

Дори едва се удържа да не изписка от щастие, но тъй като това щеше да привлече вниманието на майка ѝ и да прогони котката, тя си наложи да запази тишина. Съобразителността ѝ беше богато възнаградена. С един скок котката се озова в скута на детето, а зелените ѝ очи бързо се местеха между Дори и рибата в дланта ѝ. Дори внимателно протегна ръка, като позволи на котката да прецени ситуацията. Саси подуши рибата и набързо я излапа. Рибата изчезна, но не и котката. Тя остана на място и продължи да се взира с истинско обожание в момичето, което се беше проявило като нейна благодетелка.

Дори се стараеше да стои съвсем мирно, за да не стресне котката. Колебливо тя вдигна ръка и я погали по главата. В отговор откъм котешкото гърло се надигна одобрително мъркане. Ако можеше, детето би замъркало с нея. Те се спогледаха и никоя от тях не можеше да се сети някога да се е чувствала по-добре в целия си живот.

Никой човек никога не беше проявявал нежност към Саси и никое животно не беше демонстрирало обич към Дори. За момент времето за тях сякаш спря и те с удоволствие попиваха това ново чувство на взаимност.

Котката Саси, винаги досега самостоятелна и независима, отвърщаше безрезервно на проявената от детето доброта.

От своя страна малката Дори беше напълно зависима от други хора и ограничена в своята инвалидна количка. Тя разчиташе за всичко на майка си.

Изглеждаше странно, че точно тези две създания бяха толкова неудържимо привлечени едно към друго.

Когато Дори спря да гали котката, Саси близна лицето ѝ. Колко необичайно беше усещането на бодливия малък език, който отвърщаше на проявената ласка. В следващия момент двете се втренчиха една в друга.

— Приятелки? — попита Дори с пресеклив глас.

— Мррряу — отвърна Саси.

— Дори! — кресна майка ѝ и дотърча откъм къщата. — Какво правиш с тази котка?

— О, мамо, моля те не я гони. Нека да остане с мен. Съседката ни изобщо не я иска. Виж колко е отслабнала. Моля те, моля те, нека да остане. Обещавам да съм много послушна!

Майката на Дори и котката Саси, която се беше скрила под количката, се изгледаха изпитателно една друга. Внезапно при вида на изпосталялото животно гневът на майката беше заменен от състрадание.

„Ами че то горкото е кожа и кости. Ни живо — ни умряло“, помисли си тя. „Ако съседката се е отнасяла толкова лошо с едно животно, трябва наистина да е вещица.“

— Дори, първо трябва да попитам госпожа Стъбс — произнесе тя на глас, а на ум си помисли: „Какво ме прихваща? Никога досега не са ме интересували никакви животни, а сега ми е толкова мъчно за тази котка.“

Със смесени чувства майката на Дори остави двете нови приятелки на верандата тръгна през двора към вратата на съседската къща.

„Колко е занемарена всичко“, помисли си тя, докато стъпваше внимателно между туфи избуяла трева и си проправяше път през обраслия с бурени съседски двор към порутената къща. „Къщата даже прилича на вещерска колиба.“

— Госпожо Стъбс — повика тя и почука на вратата, която беше увиснала на пантите си.

— Кой е? — чу се глас отвътре.

— Аз съм вашата съседка. Моля ви отворете. Искам да попитам за котката ви.

Вратата се отвори малко, колкото да се подаде главата на старицата.

— Какво е направила тая проклетница сега? — попита тя с лице, изкривено в отвратителна гримаса.

— Не, нищо не е направила, доколкото знам. Но, виждате ли, котката толкова много допадна на дъщеря ми, че тя би искала да я задържи, ако е възможно.

— Хи-хи-хи — изкиска се старицата. — Значи вашето сакато момиче иска моята котка, а? Ами вземайте я и много ви здраве. Обаче едно да знаете, тая котка е същински дявол. Където и да отиде, върши само злини, ще видите.

— Благодаря ви, госпожо Стъбс, обещавам да се грижим добре за нея.

— За ваше добро гледайте да ѝ угаждате, че иначе ще има да си патите. И още нещо — от сега нататък я дръжте далеч от мен. Ако пак я хвана в моя двор, ще я утрепя — изписка старицата пронизително и затръшна вратата.

„Каква глупава старица. От къде на къде ще изкарва котката зла. Ами че това са бабини деветини. Пълни глупости.“

От този ден нататък Дори и майка ѝ наистина се грижеха най-старателно за котката. Тя се превърна в истинска красавица, точно както очакваше детето. Тялото ѝ доби обичайните си котешки форми и козината ѝ стана съвсем лъскава.

Дори беше удивена от внезапната промяна у майка си, но беше толкова щастлива най-после да си има домашен любимец, че не се замисли особено сериозно по въпроса.

Отново и отново детето и котката изпълняваха своя ритуал.

— Приятелки? — питаше Дори.

— Мррряу — отвърщаше Саси, сякаш да потвърди връзката между двете.

Всеки път, когато майката на Дори срещнеше госпожа Стъбс, старицата повтаряше своето предупреждение за злата котка и настояваше да държат животното далеч от къщата ѝ, защото иначе била решена да го убие.

Дори и Саси бяха неразделни и си ставаха все по-близки. Майката на Дори понякога се чудеше що за връзка имат двете, но бързо забравяше притесненията си, като виждаше колко щастлива и жизнерадостна е дъщеря ѝ.

„Не мога да разбера откъде старата си е втълпила, че толкова безобидно животинче може да е зло“, мислеше си тя.

Една нощ, около три месеца след преместването на Саси в новия ѝ дом, се случи нещо любопитно.

Задната врата в къщата на Дори се отвори, дълго след като всички вече трябваше да са заспали и от там се измъкна Саси. Дори я последва и се спусна с инвалидната си количка по рампата, осветена от лунна светлина.

Внимателно, но без всякакви затруднения, двете си проправиха път до съседната къща.

Когато стигнаха, Саси скочи на перваза на един отворен прозорец и се вмъкна вътре. Тъй като беше живяла там дълго време, котката отлично знаеше как да подскочи и да удари вратата, така че да откачи райбера. Вратата зейна отворена и Дори влезе вътре.

Двете изненадаха старата госпожа Стъбс в спалнята ѝ на приземния етаж.

Старицата скочи от леглото и са залута из стаята, като крещеше гневно.

— Защо сте дошли, какво искате?!

Тя спря наскре стаята, останала без дъх.

Като по команда, Дори завъртя колелета на количката си, засили се и с всички сила удари госпожа Стъбс. Поразена от почти свръхестествената сила на удара, старицата се олюля, падна и удари главата си на ръба на каменното огнище. Повече не мръдна, а върху лицето ѝ се спусна сянката на смъртта.

Малко по-късно в стаята на Дори котката отново седеше в скута на детето и те изпълниха своя ритуал, сякаш постигнали ново ниво на общуване помежду си. Като че ли самите им души се бяха прелели една в друга.

— Приятелки? — попита котката.

— Мррряу — отговори детето.

[1] Sassy (англ.) — вироглав, необуздан. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.